

Însemnări despre pământ

[Feljegyzések a földről]

BORSODI L. LÁSZLÓ

Borsodi L. László este un poet maghiar din România cu o bogată activitate literară, dar și publicistică. Volumele de poezie publicate – Tranziții [Átmenetek, 1998], Relaționări [Viszonylatok, 2000], Contrapuncte [Ellenpontok, 2003], Mezanin [Félemelet, 2007], Însemnări despre pământ [Feljegyzések a földről, 2012], Li-man [Parton, 2013]. Ultimele două volume fac parte din dintr-o trilogie planificată de către poet, caracterizate de un demers conștient atât tematic, cât și formal. Un alt aspect care le deosebește de primele volume este specia abordată – cea a poemului în proză.

Urme din colb

Cuvintele nu pot fi învinse: nu cedează faptelor, ne-esențialului ce plutește. Atenția este a sunetelor secunde, ce nu au nume, deoarece nu își pot crea propriile hotare. Odată au pus să se scrie în colb, dar li s-au pierdut urmele, care, acum, pot fi recreate de cel ce ascultă – din amintire, din pala de vânt, din zborul păsărilor.

Unduire. Noapte

Începe neverosimil: noaptea leagănă casele asemenea apei ce duce cadavrele încremenite ale peștilor. Din drumuri cresc stânci, de corpul lor se lipesc melci. Tufișurilor toate le cresc tentacule, stâlpilor de electricitate li se întrezăresc coarnele.

Dinspre munți nu bate vânt, nimic nu mișcă muțenia peisajului. Poate fi socotit nemăsurat, asemenea pietrelor ce și-au întors fața spre pământ.

Și păsările, păsările!

Plutesc pe aluviunile nopții: amintirea zborului lor nu se ridică, nu evocă îngeri, măcar că se-aude sunet de clopot străin, depărtat, se-ondulează-n priveliștea-ncălțită, pentru că a umblat totuși odată aici. Urma pasului său e noaptea imensă, putrezită-n sine.

Pietriș alb

Înconjurând casa la dreapta, exact la dreapta. Iar de aici nu e nimic care s-amintească de case, de stăpânii caselor. Doar tăișul firelor de iarbă, crengile crescând une spre alta arată spațiile ce

se dilată spre interior, umbra lunii ce învie și vijelia, peisajul ce piere-n afară și ploaia ce desfundă tot.

Nu e drum ce duce-n munte, nu e nimic ce-aduce aminte de urmele de demult. Nu e de găsit muntele pentru drum. Din ridurile pietrelor nu se poate citi. Pietrele albite de ape, doar pietrele albite de ape ar putea fi consolatoare, dacă cel ce trece pe-acolo ar păși plin de grijă.

Pentru că nu e nimic ce probabil le poate face posibilă existența, doar privirea, privirea mută ce se rostogolește spre ele.

Ca un vis

lui Bíró János

Asemenea visului, se-ntinde-n brațele unei melodii, mai apoi pretinde spațiu, timp. Nu vuieste: e dualitatea piano-pianissimo, mai apoi mezzoforte-forte. Nu zboară, nu galopează, nu zgârie zâmbetul de martir al icoanelor de altar. Mai degrabă flutură, se transformă-n răsuflare, se-ntinde pe zidurile reci. Piatra devine muzică. Zidurile de piatră visează, bolțile ce nu duc spre rai – devin rai.

Floarea prinde viață: se mișcă, parc-ar fi boboc. Tonurile frescelor șterse se-nflorează și, chiar dac-abia se-aude, albastrul devine mai albastru, maroul se-adâncește-n sine, verdele, galbenul-deschis se trezește, din umbre se-ntrezăresc chipuri, nimburi vii cu lumini zdrobite.

Apoi, ca un vis, fuge: înapoi, departe, ca și cum ar ajunge la mama lui, în poale, la țintă. Ca și cum ar fi fost melodie în fisura dintre două tăceri.

Trezire

Pământul absoarbe întunericul, iar lumina atinge banca din grădină. Contemplă copacii. S-ar clinti, căci nu poate face nimic pentru ei, dar rămâne și păstrează-n acestea seva, viermele, speranța că păsările vor sosi odată.

Se-nflorează frunziș, fire de iarbă se-nclină până-n pământ, se cutremură miresme de dimineață. Ploaia – mahnirea munților îndepărtați. Lumina se refugiază în copaci.

Zgomote-ndepărtate se trezesc.

Turn de veghe .

Turn de veghe